

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10243/2025
25.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Весне Мاستиловић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник у поступку по ревизији Душан Јовановић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Радиша Срејић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 330/25 од 15.04.2025. године, у седници одржаној 25.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 330/25 од 15.04.2025. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 330/25 од 15.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П 51/25 од 30.01.2025. године, ставом првим изреке, укинута је у целости решење о извршењу Основног суда у Зајечару И.Ив 8/22 од 26.01.2022. године и одбијен тужбени захтев тужиље као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 103.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Гж 330/25 од 15.04.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној јер није потребно размотри правна

питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права. Ово из разлога што су у конкретном случају нижестепени судови одлуку о одбијању тужбеног захтева за исплату дуга по основу рачуна о извршеним адвокатским услугама донели при чињеничном утврђењу да је тужена исплатила тужиљи награду и накнаду трошкова за све предузете адвокатске радње у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важећом у време издавања рачуна, а тужиља наводима ревизије оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцену изведених доказа што није дозвољен ревизијски разлог. Такође, битне повреде одредаба парничног поступка на које су указује ревизијом нису разматране јер нису законом прописан разлог због којег би могло да се дозволи одлучивање о посебној ревизији.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Иницијални акт - предлог за извршење ради исплате дуга поднет је 24.01.2022. године. Вредност предмета спора је 5.652,00 динара и поступак је, након што је настављен као по приговору против платног налога, вођен по правилима парнице у спору мале вредности.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којим је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према цитираном члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужиље није дозвољена.

Такође, тужиља ревизијом оспорава и правноснажну одлуку о трошковима парничног поступка. Дакле, у том делу ревизија је изјављена против решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиље (потраживања накнаде трошкова је акцесорне природе у односу на главни захтев) и то применом процесних одредби ЗПП-а, па је с обзиром на врсту побијане одлуке ревизија недозвољена, а изјављена је у спору у коме не би била дозвољена ни ревизија против правноснажне пресуде.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**